Του **Μουσταφά Τσολάκ***

Η πάγια τακτική του κράτους και της αστικής τάξης, και κυρίως των μνημονιακών κυβερνήσεων των τελευταίων ετών, είναι ο αποπροσανατολισμός μας απ' την επικαιρότητα και προσανατολισμός προς ζητήματα-φούσκα.

Και έχουμε συνηθίσει τη τελευταία 7ετία –τουλάχιστον– κάθε φορά που οι κυβερνήσεις μας ετοιμάζουν καινούργια «θανατηφόρα» μέτρα και ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας της χώρας μας, να μας σερβίρουν το «ξαναζεσταμένο» πιάτο με την «πατρίδα που χάνεται», με την «Θράκη (ή το Αιγαίο ή τη «Μακεδονία») που κινδυνεύει» κλπ.

Και η Αριστερά –δυστυχώς– μπαίνει συνέχεια σ' αυτό το «βρώμικο» παιχνίδι, μάλιστα, τώρα τελευταία, με επιχειρήματα και θέσεις που θυμίζουν αυτές της ΧΑ και του ΛαΟΣ και λοιπόν εθνικιστικών/ναζιστικών μορφωμάτων.

«Φρίξαμε» όταν διαβάσαμε το κείμενο του Χ. Καπούτση στην Ίσκρα, με τίτλο «Τι συμβαίνει στη Θράκη;». Και η «φρίκη» αυτή δεν ήταν επειδή ο συγγραφέας έλεγε πράγματα που θα ζήλευαν και οι χρυσαυγίτες, αλλά επειδή αυτό το κείμενο δημοσιεύθηκε στην ιστοσελίδα του ΑΡ, δηλαδή της μεγαλύτερης συνιστώσας της ΛαΕ.

Η λασπολογία

Ο Καπούτσης, λοιπόν, στο κείμενο του, επαναλαμβάνει τις γνωστές λασπολογίες που έχουμε συνηθίσει να τα διαβάζουμε στον «Στόχο» και στην «Ελεύθερη Ώρα», όπως τα 500ευρα που μοιράζονται στους φοιτητές που διαλέγουν να σπουδάσουν στην Τουρκία, για τα χιλιάρικα που δίνονται στα ανήλικα κοριτσάκια που φοράνε μαντίλα, για την Ζιραάτ Μπανκ που δίνει άτοκα δάνεια στους μειονοτικούς για να αγοράσουν γη απ' τους χριστιανούς και άλλα τέτοια «παρανοϊκά».

Με λίγα λόγια, όχι μόνο λασπολογεί τους μειονοτικούς ότι «ξεπουλιούνται» για τα «φράγκα», αλλά τους κολλάει τη ρετσινιά ότι λειτουργούν ως πράκτορες που θέλουν να αποσχίσουν τη Θράκη απ' τη χώρα μας, αγοράζοντας τη γη των συνανθρώπων τους που ζουν ειρηνικά και συναρμονικά μαζί τόσα χρόνια.

Αυτή είναι μια τρισάθλια λασπολογία, που ο Καπούτσης αν δε μπορεί να τα αποδείξει τις κατηγορίες του, οφείλει να ζητήσει συγγνώμη απ' όλους τους μειονοτικούς.

Περί «αλυτρωτισμού» και Πομάκων

Μια άλλη κατηγορία του Καπούτση, έχει να κάνει με το μειονοτικό Κόμμα Ισότητας Ειρήνης και Φιλίας – DEB.

Χωρίς να θέλουμε να κάνουμε το «συνήγορο του διαβόλου», μπορεί να μας αποδείξει ο Καπούτσης, που στ' αλήθεια οι εκπρόσωποι αυτού του κόμματος μίλησαν για «αλυτρωτισμό»;

Η ηγεσία του κόμματος αυτού, είναι πολύ κατώτερη των περιστάσεων όσων αφορά τις προτάσεις για τη λύση των προβλημάτων που αντιμετωπίζει η μειονότητα. Γι' αυτό και το μόνο που ποντάρουν για να συσπειρώσουν μειονοτικούς –ώστε να έχουν λόγο ύπαρξης– είναι το ζήτημα του συλλογικού αυτοπροσδιορισμού. Γι' αυτό και δε λένε τίποτα –μα τίποτα– πέρα απ' το «Είμαστε Τούρκοι και θέλουμε τα δημοκρατικά μας δικαιώματα».

Και το μόνο που καταφέρνουν να κάνουν είναι να ξεσηκώσουν τους Έλληνες εθνικιστές εις βάρος της μειονότητας.

Γιατί, η «τουρκοφοβία» και η «τουρκοφαγία» είναι ένα καλό χαρτί που «χαϊδεύει τ' αυτιά» μιας μεγάλης μερίδας της κοινωνίας. Και κυρίως αν βάλεις λίγο σος Πομάκων που καταπιέζονται, τραμπουκίζονται απ' τους «κακούς» Τούρκους πράκτορες του Ερντογάν.

Και ρωτάμε σ' αυτό το σημείο στον Καπούτση: Μπορεί να μας δείξει έστω και μια περίπτωση ξυλοδαρμού ενός Πομάκου, από έναν αυτοπροσδιοριζόμενο Τούρκο –όπως ισχυρίζεται; Ή θα ζητήσει συγγνώμη και γι' αυτή τη λάσπη;

Επίσης, ο Καπούτσης υποστηρίζει πως τα πομακόπουλα αναγκάζονται στο σχολείο να μαθαίνουν την τουρκική γλώσσα, ενώ δεν έχουν καμιά σχέση με τον τουρκικό πολιτισμό και την κουλτούρα. Ας συμφωνήσουμε μαζί του. Αλλά, ρωτάμε, γιατί τότε δε τα στέλνουν τα παιδιά τους στα δημόσια σχολεία που δεν υπάρχει υποχρεωτικό μάθημα τουρκικών και τα

στέλνουν στα μειονοτικά; Μήπως οι ίδιοι προσβάλλονται όταν τους λες ότι δεν έχουν σχέση με τον τουρκικό πολιτισμό;

Γιατί, και η πολιτική επιβολής πομακικής ταυτότητας στους μειονοτικούς που κατοικούν στην ορεινή περιοχή (με κρατικές χρηματοδοτήσεις μέσω ζάμπλουτων επιχειρηματιών, δημιουργία συλλόγων, εκδόσεις βιβλίων με τη πομακική αλφάβητο κλπ) έχει γυρίσει σαν μπούμερανγκ. Γι' αυτό στις περιοχές που ζουν οι –κατά των Καπούτση– καταπιεσμένοι απ' τους Τούρκους Πομάκοι, το DEB παίρνει «σταλινικά» ποσοστά.

Μας αρέσει, δε μας αρέσει… υπάρχει τουρκική μειονότητα

Μετά την μεγάλη εισήγηση, ο συγγραφέας, καταλήγει να υπερασπίζεται φανατικά την επίσημη θέση του ελληνικού κράτους, αυτή δηλαδή που λέει ότι υπάρχει θρησκευτική/μουσουλμανική μειονότητα στη Θράκη και όχι εθνική/τουρκική.

Αλλά λίγο παραπάνω, μας ενημερώνει πως απ' τους 120 χιλιάδες μειονοτικούς οι 20 χιλιάδες είναι Ρομά, οι 40 χιλιάδες Πομάκοι και οι 60 χιλιάδες «τουρκογενείς».

Δε ξέρουμε αν ο Καπούτσης πήρε αυτά τα νούμερα απ' τον «Στόχο» ή απ' τον ΥπΕξ Νίκο Κοτζιά, αλλά εν πάση περιπτώσει βεβαιώνει –άθελά του– ότι υπάρχει τουρκική μειονότητα. (Βέβαια, εφόσον οι άνθρωποι αυτοί θέλουν να δηλώνουν Τούρκοι, δεν έχουμε το δικαίωμα ούτε εμείς, ούτε ο Καπούτσης, ούτε άλλος να τους επιβάλλει το αντίστροφο.)

Γι' αυτό και ενοχλείται που η Ομοσπονδιακή Ένωση Ευρωπαϊκών Εθνοτήτων (FUEN) καλεί τη χώρα μας να σέβεται το δικαίωμα αυτοπροσδιορισμού της τουρκικής μειονότητας.

Και καταλήγει πως όλα αυτά είναι μια άθλια προπαγάνδα των «κακών» ξένων και πως «τα μέλη της μουσουλμανικής μειονότητας στη Θράκη, απολαμβάνουν καθεστώς ισονομίας και ισοπολιτείας και τα ατομικά τους δικαιώματα είναι πλήρως κατοχυρωμένα από το Σύνταγμα της χώρας μας. Οι μουσουλμάνοι της Θράκης απολαμβάνουν ελευθερίες και προνόμια, αδιανόητα για τους τούρκους πολίτες, που στενάζουν κάτω από αυταρχικά καθεστώτα, είτε είναι χουντικά (Εβρέν), είτε είναι ισλαμικά (Ερντογάν)».

Στη μέγγενη των εθνικισμών

Μα αυτό που δε θέλει να καταλάβει ο συγγραφέας, είναι ότι ο λόγος όλης της συζήτησης είναι ακριβώς αυτός: ότι η μειονότητα όχι μόνο δεν απολαμβάνει το καθεστώς της ισονομίας-ισοπολιτείας, αλλά της στερούνται ακόμα και τα πιο μικρά δικαιώματα, όπως τα

εκπαιδευτικά, τα ζητήματα ανθρωπίνων και μειονοτικών δικαιωμάτων και η θρησκευτική ελευθερία. (Δε θα σχολιάσουμε το «φασιστικό» τρόπο που μας υπονοεί «Βούλωσε το, διότι στη ‘μητέρα πατρίδα’ δε θα ‘χες ούτε αυτά»).

Και είναι λογικό, αυτό να οδηγεί τη μειονότητα στον «δικό της» εθνικισμό. Διότι, όσοι έχουμε διαβάσει λίγο Μαρξ, ξέρουμε πως όταν σπρώχνεις τη γάτα στη γωνιά, είναι λογικό εκείνη να σε γρατσουνίσει ως αντίδραση.

Ακριβώς πάνω σ’ αυτό το επίπεδο δομήθηκε και ο «τουρκικός εθνικισμός» μέσα στη μειονότητα που εκπροσωπείται από μια μικρή μερίδα «παράσιτων» αλλά βρίσκει ανταπόκριση και απ’ τη μεγάλη μερίδα της μειονότητας.

Αν το πούμε πιο ανοιχτά: η στέρηση δικαιωμάτων (όπως ο συλλογικός αυτοπροσδιορισμός, δικαίωμα ποιοτικής εκπαίδευσης, διαχείριση περιουσίας/βακουφίων κλπ), η παρεμβάσεις του κράτους στα τζαμιά (μέσω του περίφημου νόμου «240 ιεροδιδασκάλων», διορισμός μουφτή κα), η καθημερινή τρομοκρατία τις με πλάτες του κράτους (όπως οι «εκστρατείες» της ΧΑ στα μειονοτικά χωριά με ελληνικές σημαίες, πρωτοσέλιδα και αναρτήσεις ακροδεξιών/φασιστικών εφημερίδων και ιστοσελίδων, ξυλοδαρμοί και τραμπουκισμοί μειονοτικών), παιχνίδια επιβολής της πομακικής ταυτότητας στους μειονοτικούς που κατοικούν στην ορεινή περιοχή... είναι οι λόγοι που σπρώχνουν τη μειονότητα στην αγκαλιά των Χουσεϊν Μεμέτ Ουστά (που καταγγέλλει ο συγγραφέας, επειδή κάνει το σήμα των γκρίζων λύκων) και παρομοίων του.

Και έτσι, οι απλοί μειονοτικοί πολίτες, μένουν στη μέγγενη των δύο εθνικισμών και πληρώνουν τη νύφη. Απ’ τη μια έχουν να αντιμετωπίσουν τους τύπους που εκμεταλλεύονται την καταπάτηση των δικαιωμάτων αυτών και ποντάρουν στον τουρκικό εθνικισμό... και απ’ την άλλη, τους Έλλην εθνικιστές απ’ τα δεξιά και απ’ τα «αριστερά».

Η λύση είναι το σπάσιμο «πατριωτικών» παρωπίδων

Γι’ αυτό, λοιπόν, η Αριστερά οφείλει να πάρει το μέρος των μειονοτικών, που πέρα από καταπιεζόμενοι είναι και εκμεταλλευόμενοι, και όχι του κράτους και της αστικής τάξης.

Όταν μιλάμε για το μειονοτικό ζήτημα, πρέπει να φοράμε τα ταξικά μας γυαλιά, και όχι τις «πατριωτικές» μας παρωπίδες.

Η αιώνια κρατική πολιτική «γκεττοποίησης» και διωγμού της μειονότητας, δε βοήθησε σε τίποτα, πέρα από το να αναπτύσσεται ο μειονοτικός εθνικισμός και να χάνεται η πίστη στη

πατρίδα – για την οποία οι μειονοτικοί πολέμησαν και έδωσαν νεκρούς.

Η Αριστερά, οφείλει να διαλέξει τον άλλο δρόμο, αυτό του σεβασμού των δικαιωμάτων, της κοινής πάλης μειονοτικών και πλειονοτικών (αλλά και άλλων ευαίσθητων ομάδων) για την απαλλαγή της χώρας μας απ' το ζυγό των μνημονίων-ευρώ-ΕΕ, τον δρόμο της δημοκρατίας.

Και είναι καιρός να ξεπεράσουμε τον μεγαλοϊδεατισμό και την παράνοια να βλέπουμε φαντάσματα που παίρνουν τη Θράκη «μας».

* *Ο Μουσταφά Τσολάκ (δημοσιογράφος-μεταφραστής) είναι μέλος ΛαΕ Ροδόπης*

Πηγή: **barikatgazetesi.blogspot.gr**